

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΩΡΩ ΠΕΛΛΗΤΙΕ

Ο ΑΝΤΙΖΗΛΟΣ

('Απερμημευόμενα ενός τρελλού)

ΙΜΑΙ τρελλός τάχα η ζήλια σης; Ούτε κι' εγώ ο ίδιος ξέρω...

Ξέρω όμως πως επέφερα φρεγάτα και πως έπαιξε ακόμα από το πάθος μου. Διεπείραξα μια τρέλλα, κάτι που μόνο ένας τρελλός μπορεί να το κάνει, αυτό είν' αλήθεια...

Παραδέχομαι πως έγραμμάτησα, αλλά νομίζεις ότι η ζήλια ή λυσσαμένη, ο έρωτας ή παρόμοιος, ή προδομένος και καταδικασμένος, ο λόγος ο άκαιστος που με βασανίζει, όλα αυτά δεν είν' άφορτά για να μιάς αστροφύξουν σ' ένα έγραμμάτιο, για το οποίο δεν είμαστε εμείς κατά βάθος οι υπαίτιοι;...

"Ω, τι να σάς πω... 'Υπέφερα, υπέφερα πολύ, κατά έναν τρόπο

και δεν μού έμεινε πια καμιά αμφιβολία.

"Όταν την προσκαλώσα με τα χέρια αυτή γρίψε προς την άλλη μεριά το πρόσωπό της και φρόνιζε μ' άδεια:

— "Ω, άφητέ με πιά... Είμαι αγχωμένος... Πότε θα ήσχατο έπί τέλους από σένα;..."

"Από τότε έγρανα ζήλιας, αλλά ζήλιας σόν σούλος, πονηρός, φιλόποτος και δύσπιστος. Τώρα, γιατί ήξερα πως έστε' από λίγο θα πήγαινε κάποιος άλλος που θα της ξανάναβε τα αίματα και θα της έπαινε τις όμοιές..."

"Έγρανα λοιπόν ζήλιας, ζήλιας μέχρι τρέλλας, αλλά τρελλός όχι — ούτε έπηρεζε ποτέ, ούτε και τώρα είναι, 'Έπεινα που που άνοιξα, ήταν να περύνω και να κατασκευάσω "Ω, δεν θα μπορούσε να μού ξεγράψη. 'Ήταν αδύνατο..."

"Έκεινη όμως έμεινε φρεγή, άποκομισμένη. Έκανε πως δεν έδινε σημασία σ' αυτά που αποτελούσαν άλλοτε τη ζωή της.

— Οί άντρες μου προέβινον άδία, έλεγε.

Και δεν άφραγα να βεβαιωθεί πως αυτό ήταν αλήθεια.

Τότε όμως άρχισα να ζήλεύω αυτή την ίδια. Την έζηλευα για την αδιαφορία της, την έζηλευα για τις νύχτες που περνούσε μονάχη της. Την έζηλευα για τις κινήσεις της και για την ψυχή της, που την πίστευα πάντα άνηθηχη.

Κι' όταν έβλεπα το βλέμμα εκείνο το καθαρό, που το γνώριζα άπ' τις άλλωνές ήδοναίς μου νύχτες, έννοιωθα άθελά μου οργή οργής, άνατηχούλες άγανακτισήσεις, παρορμήσεις φόνου...

"Ήθελα να την πάσω άπ' το ίσιου και να τη στραγγάλισω, για να την κάμω να όμολογήση όλα τα ασεγρά μυστικά της καρδιάς της..."

Είμαι τρελλός; "Όχι! Χίλιες φορές όχι!..."

"Ένα βράδυ έξαφνα κατάλαβα πως ήταν έντονησμένη. Αισθάνθηκα, ότι μέσα της είχε γεννηθεί ένα καινούργιο πάθος. 'Ήμουν βέβαιος μόλις γι' αυτό..."

"Έτσι και απαρτάρους, καθώς άλλοτε, πριν από τ' άγαλιάσματά μου. Το μάτι της έκαινε, τα χέρια της ήσαν ξεστά, το σφραγιστό της σόμα άνόδινε διόλοηρο τον έρωτικό εκείνο άτιμο που με μεθύσει."

Προσπαθήσασα, ότι δεν κατάλαβα τίποτε, άλλ' άρχισα να παραφάσω και να την περιβάλλω με την προσοχή μου σαν με δίζυ."

"Όπλισθηκα με ύπομονη και άποφάσισα να περιμένω. Περιμένα μια βδομάδα, ένα μήνα, ένα καινούριο διόλοηρο. Αλλά στο μεταξύ όμορφανε, κοκκίνισε, δυνάμωσε, διατελώντας υπό το κράτος μιάς έρωτικής προσδοκίας."

"Έξαφνα μάντεγα έκείνο που ζήτουσα και για το οποίο είχα περσιθρη από πριν. Είμαι τρελλός; "Όχι, όραζόμια πως δεν είμαι. 'Αλλά πως να πώ, πως να έκαρδσω, με τί λόγια να περιγράψω αυτό το βδελυρό κ' άκατανόητο πράγμα;

Να πως έγινε η ανακάλυψή μου:

"Ένα βράδυ, ενώ γρίψε καθάλα από έναν μακρινό περίπατο, μόλις ξεπέλεψε, έπεσε με ένακαιμένα τα μάγουλα, με παλλόμενον στήθος και με κομμένα γόνατα, έπεσε μπροστά μου πάνω σ' ένα χαμηλό σκαμνί."

"Άγαπούσε! "Ω, δεν ήταν δυνατόν να γελιέμια... 'Άγαπούσε, και μάλιστα άγαπούσε έναν άλλον...". Τότε, έξω φρεσών από την οργή μου, για να μην τη βλέπω πια, γύρισα από το παράθυρό μ' είδα έναν ίπκοκόμο που όδηγούσε τ' άλογό της στο σταύλο που άπ' το χάλινάρι."

Την είδα που παρακαλούσθε το σφραγιστό ζώο μ' ένα βλέμμα που ήταν γεμάτο από δίχα, από έρωτικό πάθος κ' από άδειατροπία. Μόλις το ζώο έξαφρατίστηκε από μουρς μου, με άφησε μ' άποκομήςθρη με μιάς..."

Συλλογίζόμενα το πράγμα αυτό όλη τη νύχτα και μού φάνηκε πως άνακάλυπτα μυστήρια που δεν τ' είχα ούτε ύπομασσει μέχρι τότε..."

"Ω, ποιός θα μπορούσε ποτε να βιωματογή το βάθος της γυναικίας άνασχητίας; Πισός θα μπορούσε να έξακριβώσει τις άλλόκοτες ιδιοτροπίες των και τον τρόπο του κορημον των παθών τον;

Κάθε πρωί, μόλις έμηρόσνε, έδινανε άπ' το σπίτι κ' έτρεχε καλπάζοντας πέρα από δάση και στά βουνά, άπ' όπου γρίψε προς το βράδυ άποχανωμένη, σαν ύπνετ' από μια νύχτα διασκεδάσεων και όργων."

Έλα καταλάβει πια την προτιμήδι της και ζήλευα τα πάντα. 'Άγαπούσε το άλογό της. Ζήλευα λοιπόν το εύροστο και άνωπόταχο ά-

όχι, συνεχή και τρομερό.

Τη γυναίκα αυτή την είχα αγατήσει με μια όραμ' που κήρησας τη μανία.

Μα ήταν αλήθεια αυτό που είπα παραπάνω; Την αγατούσα πραγματικά; Αισθανόμουν γι' αυτήν αυτό που λένε έρωτα; "Όχι, χίλιες φορές όχι!..."

Αυτή η γυναίκα μού είχε κηρήσει το νου μου και την ψυχή μου, με είχε γυμνήσει, με είχε άποφορησει, με είχε δέσει. "Ήμουν ένα άνηχο παιχνίδι της και δεν μπορούσα να κάμω τίποτε χωρίς τη θέλησή της. "Ήμουν κρημασμένος άπ' το χάλινάρι της, άπ' το στόμα της, άπ' το βλέμμα της, άπ' τις γομαίς του σωματός της, άπ' το σχημα του προσώπου της."

Και όμως αυτή τη γυναίκα που τα είχε όλα αυτά, που είχε από το σόμα, τόσα τη μισό, την περιφρόνη, τη σκαμνίω, η άλλων άνέκαθεν την μισούσα, την περιφρόνουςα, τη σκαμνίωσιν. Κι' αυτό, γιατί ήταν μια γυναίκα πονήρη, κτηνώδης, βρωμική, πρόστυχη..."

"Ήταν μια γυναίκα της άπολείας, ένα κτήνος γεμάτο ήδυστάθεια και φρεγά, ότου δεν ύπηρεζε ψυχή κ' όσα η σκηνή δεν κελωρούσε σάν σέρας ζωνάνος και έλευθέρου. "Ήταν ένα άνθρώπινο κτήνος, ένα θαύμα από σάρκα και στρογγυλότητες, μέσα στο οποίο κατοικούσε η 'Ατμία..."

"Η πρώτες μας σχέσεις είχαν κάτι το παράδοξο και συγχρόνος το τερπνό. "Επειτα στις πάντα άνοητές άγκαλιές της και έξαντιούσα εκεί λυσσαμένα δύο μου τον πόθο τον άόχρητα..."

Είχε κάτι μάγια που μού προσκαλούσαν δίχα και μ' έβαιναν ν' άνοιγω το στόμα μου. Το μοιραίο ήταν σταχτά, το βράδυ κρημασινά κ' όταν άνέτελλε ο ήλιος γαλάνα. Μη νομίζετε πως είμαι τρελλός που σάς λέω τέτοια λόγια. "Όχι, όραζόμια πως τα μάτια της είχαν και τα τρία αυτά χρώματα..."

Τα χείλη της ήταν εδάειναν και τρεμοούλιαζαν, άφρανε και πρόβαλλε η ροδαλή κ' η γρή άση της γλώσσας της που σάλανε παρόμοια με φρεδόγλωσσα. Τότε τα βραχιά βλεφαρά της σπρόνουναν όργα κ' άποκάλυπταν το φλογερό κ' άδύνατροπο εκείνο βλέμμα της, που με σπινέλιζε διόλοηρο."

"Όταν την έσφιγγα στα χέρια μου, κίτταλα τα μάτια της κ' άνατηχούσα άπ' την άναρη που έννοιωθα να σκατώσω αυτό το κτήνος και συγχρόνος να το κατέγω άκατάπιστοτα."

Κάθε φορά που περπατούσε μέσα στο δαμάτιο, ο ήχος του κάθε βηματός της προσκαλούσε άνατίσση μές' στην καρδιά μου. "Ήθελα να σπρωθώ και με βία σπρωγατοίνα τον έαυτό μου."

Μιά μερα παρατήρησα πως μ' είχε βαρεθεί. Το είδα μές' στα μάτια της την ώρα που ζήτουσα. Κι' από τότε η ιδέα αυτή δεν μπόρεσε να βγη άπ' το κεφάλι μου..."

"Έκαθισα από πάνω της και περιμένα κάθε πρωί το πρώτο εκείνο βλέμμα. Το περιμένα γεμάτος από λύσσα, μίσος και περιφρόνηση γι' αυτό το κομωμένο κτήνος, που ήμουν όποστος σκαλάδος του..."

"Έκεινη την ήμερα, όταν άνωσε τα βλεφαρά της, άντίκρινα ένα βλέμμα στυγνό κ' άδιόαφορο, που δεν είχε πια καμιά έπιθυμία. "Ω, εκείνο που προδούμουν, το είδα, το αισθάνθηκα, το γνώρισα άμείσως

Το χείδευε και του φιλούσε τα ρουθούνια.

τό άλλο που τη βαστούσε στη ράχι του, ζήλενα τον άερα που της χάιδνε το πρόσωπο, ζήλενα τα φύλλα που φιλούσαν τ' αϊτιά της όταν έτρεχε. Ζήλενα τις αγιότητες που ήσαν που έπεσαν στο μέτωπό της ανάμεσα από τα χιαδιά, ζήλενα τη σέλλα που της έσφιγγε τον μηρό...

Και όμως αυτά που ζήλενα εγώ, αυτά ήσαν που την έκαναν εύτρυπνη, που την έξερεθίζαν, που την ικανοποιούσαν και που την έξεντιλούσαν...

Στό τέλος αποφάσισε να εκδικηθώ. Έγινε λοιπόν με μιά ήσυχος και περιποιητικότητα. Της έδωκα το χέρι μου και τη βοηθούσα κάθε φορά που ήθελε να κατεβή από τό άλλογό της.

Το κακοδιαβημένο ζώο, όταν μ' έβλεπε να περιποιημιά την καρδιά του, έκανε νά δειρήση καταπάνω μου. 'Αλλ' αυτή τό εμπόδιζε, χαιδεύοντας τον τον κριτωμένο λιμάκι και φιλώντας τὰ τρεμάμενα ρουθούνια του, χωρίς να σκοπιώση έπειτα τὰ χείλη της.

"Όλα αυτά εγώ τα έβλεπα και τὰ διατηρούσα μέσ' στη μνημη μου, περιμένοντας την κατάλληλη μέρα και ώρα για νά ικανοποιήσω την εκδικησή μου.

Κάθε πρωί περνούσε από ένα μοναστήρι, πάντα τό ίδιο, μέσα από ένα μικρό δάσος από σπινδιές, δίπλα σ' ένα άλλο δάσος μεγαλύτερο.

Μιά μέρα λοιπόν βγήκα κ' έγω, πρώτο να έσημερώσω, κρατώντας τό χέρι ένα σπονιά κ' έχοντας κολλημένα κάτω απ' τό σάκκο μου δύο ποτοίδια, σάν να πήγαινα σέ καμιά μονομαχία.

"Έτρεξα τότε προς τόν αγαπημένο της δρόμο, έδωσα τό σπονιά τεντωμένο ανάμεσα σέ δύο δέντρα κ' έπειτα πήγα και κρήνητρα μέσα στά χωράφια.

Κάλυφα τ' αϊτιά μου στή γή και άκουσα τόν μωροπόνο της καλαϊτεχνιά. "Έπειτα τή διεχρηνα μακριά, κάτω από τὰ φύλλα που την σκεπάζαν σάν θάλας. Έτρεχε, έτρεχε μ' όλη τή δύναμή της...

"Ω, ναί, δέν μπορούσα να γελήσω. Έκείνο που είχε απομαρτυρεί, ήταν αλήθεια. Έχούσαν και φανόταν τρελλή από την εδθιαία, τό αμία είχε ανεθεί από νεράμια της, από βλίμια της καθρεφίζονταν όλη ή παραφορά της ψυχής της. Όσο τό κομμένη της λάθος, όλος ό ανθρώπος έρος της...

Τό ζώο, καθώς έτρεχε, έκανε ένανόνο στην παγίδα μου, μεταδιδίτησε, κολύτησε καταγής και χτυπήθηκε στά γερά. Αϊτή τή δέχτρα στά χείρα μου και την κρήνητρα μέ δύναμη, γιατί είμαι άρκετά ρομαλέος.

"Έπειτα, αφού την έβαλα κάτω, πλησίασα κ' ερείνω, τό ζώο, τόν αντίζηλο μου που μέ κίταζε με τό πάτω σκεδόν πεταγμένα απ' τις κόγχες τους. Κι' ενώ προσπαθούσε να με διαγράση, τού έχρωνα τώνα πατόλι μέσ' σ' αϊτιά του και τό σκότωσα...

"Αλλά την ίδια στιγμή σοφίστηρα κάτω κ' έγω από δύο δυνατές κωμωδικές που έφερα κατέφωτρα. Η γυναίκα αυτή με είχε χτυπήσει με τό κασιγιάτο της. Άναστράφωτρα τότε μέ λύσσα, έβγαλα τό δεύτερο πατόλι μου και τ' άδειασα στην κοιλιά της...

Πέστε μου τώρα, άν ύστερ' απ' αϊτιά, μπορεί νάμια τρελλός ;...

ΙΣΤΟΡΙΟΥΔΕΣ

Ο ΤΕΡΑΤΟΛΟΓΟΣ ΜΑΣΣΑΛΙΩΤΗΣ !

"Ενα ζευγάρι Μασσαλιωτών πηγαινέι στο Παρίσι για υποθέσεις και πρόκειται να δώση δέιπνο σε μερικους Παρισιανους φίλους. 'Η γυναίκα λέει στον άνδρα :

"Άκουσε ! 'Όταν μιλάς, άρρησε τή συνήθεια που έχεις να λές ύπερβολές ! Οι Παρισινοί θα σε κοροιδιουν. Μόλις θα σ' άνοιώ να λές ύπερβολές, θα βάζω τό χέρι μου στά μαλλιά μου, και εσύ θα καταλαβαίνεις να σταματάς έγκαιρωσ.

Την ώρα που δέιπνον, ένας από τους φίλους λέει στον Μασσαλιώτη μας :

"Άκουσα πως έχτισατε ένα ξενοδοχείο στη Μασσαλία. Και φαίνεται πως είναι πολύ μεγάλο κ' ώραίο.

"Ω, ναί ! είτε ό Μασσαλιώτης. Είχε τόσο μεγάλο, που δέν ύπάρχει παρόμοιο στο Παρίσι. Έξαιρνα, ή τραπέζαρία του έχει πενήνα μέτρα μήκος...

Έκείνη όμως τή στιγμή παρατηρεί πως ή γυναίκα του έβαλε τό χέρι της στά μαλλιά της, και προσθέτει :

... και ένα μέτρο φάρδος !...

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

—'Ο συγγραφέας Ν. κατόρθωσε σε μιά μέρα να διαλασιάση τόν άρρηθμό τών άναγνωστών του.

—Και πως έγινε αυτό;

—'Απλοδοτάτα.... παντρεύτηκε !..

ΜΙΚΡΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΑ ΤΡΙΑ ΑΔΕΡΦΙΑ

Μιά φορά κ' έναν καρπό, ζούσαν τρία αδέρφια κ' επειδή ήσαν φτωχά, ξεκίνησαν να βρουν την τύχη τους.

Στό δρόμο που πήγαιναν, άπάντησαν ένα φτωχό γέρο και από ευσταλαγία τών πήσαν μαζί στην συντροφιά τους.

Πιο πέρα πάμ άπάντησαν ένα κοπάδι καλαϊκούδες κ' ό μεγαλύτερος απ' τ' αδέρφια έλεε στους άλλους :

—'Αν αυτές ή καλαϊκούδες γινότουσαν πρόβατα, θάδνα γάλα σ' όλους τους στρατολάτες που περνούν.

Αέν είχε αποπειραθεί άναία τό λόγο του κ' άμέσως, με τή δύναμη του Θεού, ή καλαϊκούδες μεταμορφώθηκαν κ' έγιναν πρόβατα.

Παράτερα βόησαν ένα σοφό πέτρες κ' έλεε τό δεύτερο απ' τ' αδέρφια :

—'Αν αυτές ή πέτρες γινότουσαν γυαμύλες, θάδάζα όλους τους κορασιμένους στρατολάτες να τις καβαλλώσουν.

'Αμέσως πάμ, με τή δύναμη του Θεού, ή πέτρες μεταμορφώθηκαν κ' έγιναν γυαμύλες.

'Αφού προζήσαν κωμωσο, ξεκάρνα σε μιά στιγμή, τό μικρότερο απ' τ' αδέρφια, έλεε στό γέρο :

—'Θέλω να βρω μιά γυναίκα που νάχη την ίδια γνώμη με μένα.

Μόλις αποπειρασε τό λόγο του, βρήθηκαν μπροστά σ' ένα σπίτι που κατοικούσε μιά πεντάκοψη κατλίλα.

Μπήκαν μέσα κ' ό γέρος έλεε στους νεοκορασιμένους πως θέλει την κόρη του για τό παιδί.

Τότε οι άνθρωποι του σπιτιού τού άποκρίθηκαν :

—'Αν μορξήση να κινήση να χιονίση, δεχόμαστε να γίνουμε σιατερόοι.

'Αμέσως, με τή δύναμη του Θεού, άν κ' ήταν καλοκαιρί, ό άρρανος συνένερωσε κ' άρχισε να χιονίση.

"Όλοι τότε στάθηκαν ξαφνιασμένοι, μπρός στο θάμια αυτό κ' έτσι τό μικρότερο απ' τ' αδέρφια πήρε την κόρη τού σπιτιού γυναίκα του.

'Ο γέρος, ύστερ' απ' αυτό, γίνικε άρρανος και τὰ τρία αδέρφια ζούσαν εύτυχισμένα, καθένα με τή δουλειά του.

'Υστερ' από κανένα—δύο χρόνια, ό γέρος, που δέν ήταν άλλος από τόν ίδιο του Θεού, θέλησε να δοκιμάση τ' αδέρφια.

Πήγε λοιπόν πρώτα—πρώτα στό μεγαλύτερο και τού ζήτησε γάλα, αλλά εκείνος τού άποκρίθηκε σκληρά :

—Σάν δώσω τό γάλα μου σ' έσένα, τί θα φάν τά παιδιά μου;

Τότε θύμωσε κ' ό γέρος και τού έλεε :

—'Ε, παιδί μου, καλαϊκούδες ήσαν πριν τά πρόβατά σου, καλαϊκούδες πάμ να γίνωσι !

Αέν πρόφτασε να τελειήση τό λόγο του, και τὰ πρόβατα μεταμορφώθηκαν σε καλαϊκούδες κ' έτσι ό τοσάνης έμικε με την άγγλίτσα στο χέρι του.

Κατόν ό γέρος παρουσιάστηκε στό δεύτερο αδέρφο, κορασιμένως, με μιά μαγκούρα στο χέρι, και τόν παρακάλισε να τόν βάλει σε μιά γκαμύλια, γιατί δέν τόν βαστούσαν τά πόδια του.

—'Ε, γέρο, τού άποκρίθηκε έκείνος, άν βάλω τόν έκαν και τόν άλλον καβάλα χάρωμα, πως θα βγάλω τό φονιά τών παιδιών μου ;

—'Ε, παιδί μου, τού άπάντησε τότε ό γέρος θυμωμένως, πέτρες ήσαν πρώτα ή γυαμύλες σου, πέτρες να γίνωσι πάμ !

'Έτσι κ' έγινε.

'Έπειτα πήγε στον τρίτο αδέρφο, τόν μικρότερο, και βρήκε στο σπίτι τή γυναίκα του.

Αϊτή τόν υποδέχτηκε πρόθυμα και τούδωσε να πη τσίπνορο και καφέ. 'Υστερα γήρισε κ' ό άντρας της απ' τό γοράρι και βόηκε μέσα στο σπίτι του τό γέρο.

—Φέρε τσίπνορο και καφέ στο μουσαφίρη, λέει τής γυναίκας του.

—Εγγαστιό, πήρα κ' απ' τὰ δύο, άποκρίνεται ό ξένος.

'Υστερα αήτησε τό γέρο τί φαί θέλα, γιατί έτσι τό συνήθιζαν στο σπίτι τους, κ' ό γέρος ζήτησε να τού φησουν τό παιδί τους που είχαν στην κούνα.

Τότε κ' οι δύο τους, χωρίς να διατάσουν, πήσαν τό παιδί τους τώφραζαν και τόβαλαν στο φουρνό να ψηθή.

Αλλά μόλις σε λίγο άνοιξαν τό φουρνό, για να τό βγάλουν, τί να ιδούσι ;

Είδαν τό παιδί τους άλοζόνταν να κρατή μιά σακαούλα γεμάτη φλοριά.

Πήσαν τότε χαρομένιοι για να τό ποιήν τού γέρου, αλλά ό γέρος είχε γίνει άρρανος.

Οι δύο σύζυγοι ξεκάρνα εύτυχισμένοι και σ' όλη τους τή ζωή έκαναν καλά στους φτωχούς και στους δυστυχισμένους.

